

PRED ZIMO

Niko Grafenauer

I

Zdaj: v livreji rumenega listja
pred severnim pragom stoji kakor prikazen.
Že se v prostoru rokuje s smrtjo.
Strnišče snuje temna zrna rose.

Tu zgoraj

v planini
se mi kot culica razveže duša.
Postanem zračen kakor grom,
sprostim se v sunek rdeče zarje.
Ta čas pred zimo:
veter pesti vrtove.
Pastirji so nemočne prispodobe v zraku.
o, leta že.

Razmaknem sence: zrem v dolino
kakor na razodetje.

Dim s polja je simbol,
je zaustavljen vnebohod.

Na sami meji
gledam podobo končnega razkroja.
Veke so težke, bol se približuje.
Noč nosi vsemu
črno oznanilo smrti.

II

V okljuku trpkega miru,
nad mračno vodo
uklanja se počasni let libele.
Dve krili mavrico krotita.
Drevo je v oblačilu sivega lišaja
žalosti obrednik.
Večer bo s sencami izgladil pokrajino.
Že krili veter:
v črni nasladi
trga tišino kot preperelo zastavo.

Po mahu grem:
kamen je mrtva ptica v pesti zemlje.
Svoj čvrsti sen spi brez navdiha,
opit s praznino.

Čezenj

kot žalni pajčolan
razgrinja veter spev trstičja.

Pred zimo:

sezi
kirurška roka zadnjega pastirja
v prsi daljin
in iz osrčja jim iztrgaj ptico,
to živo izročilo preminulih dni.

VEČERI SO MOJA UTEHA

Niko Grafenauer

Nocoj grem od doma,
da napišem pesem.
V globini zime, prek ogolelih stebel,
mrak spušča veke.
V samem zraku se trnje meri
z žalostjo mojih stihov.
Bor krili v vetru, kot bi hotel
vzleteti.

Srce ugrezam v lepše dni;
zvezde tko belo kopreno pozabe.
Lepo je: omamljen od solza
slediti z mehкими koraki živalim
v hosto.

S trpotcem bom izlečil svoje rane
in tudi vino pomore.
(Za očmi, v neznanem liku,
rase moja duša.)

Zdaj se z očesom vpijam v belo runo
in diham voščeni vonj zimskih vrtov.